

Despre om

Samoila

Zici că omul
Uneori
Cade repede-n
Sensibil,
Cotropit de reci
Fiori
Și-nclinări
Spre imposibil?
Agitându-se, -ntr-un fel,
Să nu cadă
În banal,
Se dezice chiar de el
Și de ce este
Plural.
Se frământă
Abitir,
Și devine
Singular
Cu gândul la cimitir
Și la traiul
Rutinar.
În aceste
Circumstanțe,
Capătă năravuri
Rele,
Pironindu-și
Ochii-n stele
Ca să scape
De instanțe.
Cunoști tu cumva
Metoda
Să-ndrepti omului
Privirea
Spre pământ,
Unde e moda
Să citești atent
Psaltirea?
Poate firul de lumină,
Ce coboară fin din cer,
Îl combină
Cu natura
Să cunoască al ei mister.
Eu nu-i spun

Ca să renunțe
La știință,
Nici de fel!
Dar măcar să ne anunțe
Când se leapădă
De „el”.
Că, hai,
Nu știe când devine
Doar un altul,
Prins în sine
Sau
Oricine,
Nu-i bai!
Omul,
De-i în embrion,
Se spune că el „există”,
Dar e, oare, Xenofon?
Sau doar o poveste
Tristă?